

Všetko sa stane Budhom

MUCHAK JDPSN

Z reči dharmy počas letného Kyol Che v zenovom centre vo Varšave, 3. September 2008.

Ako ste počuli, moje meno je Muchak. Toto meno som získal, keď som prijal päť sľubov. Mu znamená žiadne, chak pripútanie. Bol som na svoje meno veľmi hrdý. V tom čase som veľmi veľa kontroloval, kontroloval som seba aj druhých. Jeden učiteľ ma nazval „kontrolujúca žena“. Stále som sa kontroloval.

Nie som pripútaný k peniazom, nie som pripútaný k spánku, sexu ani sláve. Skontroloval som sa a pomyslel si: „Nemám až tak veľa pripútania.“ Myslel som si, že sa dokážem vzdať čohokoľvek takto jednoducho (*lúskol prstami*). Toto meno sa mi naozaj hodí, pomyslel som si.

Raz neskôr som cestoval do Kórei, kde som stretol veľmi silnú budhistku. Opýtala sa ma: „Aké je tvoje budhistické meno?“ Odpovedal som: „Muchak,“ ihneď vedela, čo to znamená. „Tvoj majster musel mať určite dôvod, že ti dal toto meno,“ povedala. Nikdy som predtým o tom takto neuvažoval. Dotklo sa to môjho ega.

Po chvíli som pochopil svoju chybu. Bolo v tom tak veľa „ja“. „Ja dokážem toto, ja viem toto, všetko bolo len ja, ja a ja. Jedno veľké ja. Ak sa vzdáme svojho života alebo aj celého sveta, ale držíme sa svojho ja, nič to neznamená.

Budha raz povedal, že ak sa pozorne pozrieme na príčinu a korene utrpenia, zistíme že to všetko pochádza z toho „ja“. Vytvárame niečo, čo by sme mohli ochraňovať, starať sa o to alebo velebiť. Z tohto pochádza päť druhov jedu: pýcha, žiarlivosť, túžba, nenávisť a nevedomosť.

Ale čo je to „ja“? Kto som? Aby sme to zistili, prišli sme sem. Raz počas letného ústrania v Providence som sa stratil v obrovskom množstve spomienok. Tiež to poznáte, máte množstvo spomienok: poznali ste veľa ľudí, ktorých ste milovali a nenávideli. Poznali ste veľa ľudí, s ktorými ste sa hádali. Boli ste na mnohých miestach, máte mnoho dobrých i zlých skúseností.

Nakoniec sa mi podarilo vrátiť pozornosť späť do tohto momentu, do situácie, kde som sedel a cvičil. Pozrel som sa na podlahu a zrazu sa objavila otázka: „Tá osoba, tá osoba v mojich spomienkach, som to stále ja? Som to stále ja, kto miloval tú osobu a nemal rád túto, kto to vytvoril?“ A musel som odpovedať: „Nie“. Už som viac nebol tým človekom. Nemohol som povedať: „Toto som ja.“

Takýmto spôsobom som pochopil, že táto osoba, ktorá sa pýtala tú otázku, či už som to bol ja alebo nie, čoskoro byť ja nebudem. Zachytila ma panika. „Tak

čo som? Kde je to ja?“ Zúfalo som sa snažil nájsť odpoveď.. Nenašiel som žiadnu.

V ten deň sa konali rozhovory. Učiteľ zazvonil na zvonec a ja som vošiel do miestnosti, kde sa rozhovory konali. Hneď ako som sa poklonil a posadil sa, Dae Kwang Soen Sa Nim (v tom čase Do An Ji Do Poep Sa Nim) sa ma spýtal: „Kto si!“

Náhle som začal plakať, pochytil ma silný plač. Nebol spôsob, ako sa to dalo zistiť. Po chvíli Dae Kwang Sunim povedal: „shhh“ a dodal: „počúvaj!“ Práve vtedy bolo zvonku počuť vtáčí spev. Bol som taký šťastný! Bol som smutný a vtedy Dae Kwang povedal: „Počúvaj!“, „To je všetko.“

Zvyšok ústrania som strávil počúvaním. Každý zvuk, každý zvuk, ktorý som počul bol úžasný. Vietor, vtáci, neustále búchajúce dvere. Bol tam len ten zvuk, len tento úžasný zvuk.. . Nie je to len počúvanie. Ak nevieme, ak máme to „neviem“ úplne, vtedy čokoľvek, čo počujeme, čo vidíme, čoho sa dotkneme, všetko sa stáva Budhom. Všetko je také, aké je. Nie je nič, čo by sa k tomu dalo pridať alebo z toho odobrať. Všetko je OK.

Preto sedíme. Mnoho z vás sedelo celé ústranie, niektorí sedeli niekoľko týždňov. Sedíme, pozeráme sa a vnímame myšlienky ako prichádzajú, odchádzajú, prichádzajú a odchádzajú. Je to vlastne všetko, čo robíme. Naša práca počas sedenia je sedieť a sledovať myšlienky, ako prichádzajú a odchádzajú. A nedotýkať sa toho, potom aj myšlienka sama je Budhom.

Neexistuje dobré a zlé myslenie. Sú len myšlienky. Neprijímame ich, ale ani ich neodmietame. A takto sedíme, vyrovnaní a uvoľnení.

Prirodzení, bez akéhokoľvek manipulovania, uvoľnení sa len pozeráme. Ale myslenie, zvuky, ktoré vnímame nie sú dôležité. Tieto veci sa v našej mysli len odrážajú, prichádzajú a odchádzajú.

Sme len pozorní, vedomí si tohto prichádzania a odchádzania. A nechávame to tak. Táto pozornosť z momentu na moment je veľmi dôležitá. Takýmto spôsobom môžeme byť pánmi nášho domu. Nebudeme ovplyvnení druhými, alebo našou myšliou...

Takže sa nemusíme pýtať: „Ako ti môžem pomôcť?, sú to len hlúposti. Je to len reč. Ak sme z momentu na moment pozorní a vedomí si toho, čo prichádza, to už je veľká pomoc. Dúfam, že budeme udržiavať jasnú myseľ každý moment, zachránime seba od utrpenia a v tú istú chvíľu aj druhých. Ďakujem.

– *Preložil Rasto Benko*